

Op dagen als deze
wil ik mijn huid schillen
tot er niets meer is dat pijn kan doen.
Automutilatie fluistert
dat loslaten ook met messen kan.
Maar ik leg het staal terug,
kijk naar de bomen
en leer dat sommige snedes
geen bloed nodig hebben.

Zoals bladeren loslaten

De boom laat los wat niet meer dragen wil.
Zonder weerstand, zonder schuld,
alleen overgave aan de wind.
Ik kijk naar haar en fluister stil: mag ik dat ook?

Storm

Soms stormt het in mij,
zo hevig dat ik niet weet
waar ik eindig en de wind begint.
Maar zelfs de grootste storm
heeft ooit een stil hart.